

บอกเล่าเก้าสิบ

จากงานวิชาการ

ฉบับที่ 2 พุทธที่ 28 ก.พ. 50
No. 6

<http://www.gotoknow.org/blog/pcunurse>

<http://www.gotoknow.org/blog/southpcu>

เรามาลองฟังความรอบด้าน เรื่อง “ คนไข้กับโรคเบา และ สวัสดิการสุขภาพ ”

ถึง พี่ๆ เพื่อน พนักงาน ครัว ก่อนอื่นต้องขอภัยถ้าข้อความนี้เป็นการรบกวนต่อพี่ๆ เพื่อน ๆ ซึ่งผมมีเรื่องบางอย่างที่ยากบอกกล่าว เพื่อว่าบางทีเราอาจจะช่วยกันคิด หรือตระหนักกับเหตุการณ์ ดังที่ผมได้เจอมาอยู่ที่นี่ว่า มันสมเหตุสมผลแล้วหรือ หรือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งผมอาจจะวิตกเกินไป ถ้าเป็นเช่นนั้นต้องขอภัย อีกครั้ง ลองเสียเวลาอ่านสักกะนิด

เรื่องมีอยู่ว่า ครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานนี้เอง ผมมีโอกาสได้เข้าใช้บริการของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เนื่องจากอาการปวดท้อง หลังจากอาหารเช้าสักพักหนึ่ง สาเหตุเบื้องต้นที่ผมให้การกับคุณหมออายุรกรรม และก่อนหน้านี้ผมแข็งแรงปกติดี คาดการว่าหน้าเกิดจากอาหารเป็นพิษ แต่ที่หน้าแปลกคือว่า ท้องไม่เสียและก็ไม่ถ่ายเลยครับ (ผมสรุปแทนคุณหมอ)

สักพักหนึ่ง คุณหมอก็ให้พยาบาลมาฉีดยาแก้ปวด และก็นำเครื่องมาตรวจคลื่นหัวใจ และผมก็บอกแล้วว่า ผมเคยตรวจแล้วปกติครับ เมื่อวันที่ 19 ธ.ค. 49 (ตรวจสุขภาพประจำปี) คุณพยาบาลบอกว่าตรวจแล้วก็ตรวจอีกได้มันอาจจะเป็นอย่างนี้ก็ได้ ฟังน่ากลัวใครเล่าจะกล้าปฏิเสธ โอเคเลยครับ เท่านั้นยังไม่พอ คุณหมอส่งไป X-ray ต่อด้วยอัลตราซาวอีก โฮ้โฮ เขี่ยมยอด พระเจ้าจอร์จ ละเอียดคิดครับ ก็โอเคอีกเช่นเคย และคุณหมอก็ให้ แอดมิท เพื่อเฝ้าระวังเหตุ ต่อมาผมมีอาการทางหัวใจขึ้นมาดูที่เกิดเหตุอีกท่าน และก็วินิจฉัยถัดว่า คุณควรจะไปเฝ้าระวังเหตุที่ห้อง ICU โอละพ่อแล้วซิ เพราะกราฟหัวใจของผมมันบอกว่าไม่เหมือนเดิม ไหนๆก็ไหนดๆ มาถึงที่แล้วนี่ผมก็เลยไปนอนดูคลื่นหัวใจผ่านทางจอที่ห้อง ICU 5 หนึ่งคืน

ระหว่างนั้นกินน้ำเกลือไปก่อน และก็เจาะเลือด เจาะแล้วเจาะอีกประมาณ 4-5 ครั้ง เพื่อไปตรวจวิเคราะห์ มันเป็นเทคนิคทางการแพทย์ครับ พอรุ่งสาง อาการดีขึ้น คุณหมอก็ให้ขึ้นมานอนเฝ้าระวังพักที่ห้องคนไข้พิเศษอีก เพราะผลผ่านร้อนหนาวมาแล้วคืนแล้วคุณหมอแจ้งอาการว่า หัวใจปกติ ดับไต ไล่ฟุง ปกติ และให้ระวังเรื่องดื่มน้ำบ้างเนื่องจากผมมีทานสุราบ้างถึงจะเล็กน้อย แต่ก็ไม่ควร (ดีเลยจะได้เลิกซะที) แต่โชคดีที่ไม่สูบบุหรี่ครับ ผ่านไป 2 คืน สายๆ ของอีกวัน คุณหมอยังมาตรวจอาการ และก็แจ้งอาการครั้งสุดท้ายว่าคุณ โชคดีที่คุณหมอไม่พบอาการผิดปกติอื่น คงเพียงแค่อาหารเป็นพิษ

สาร “บอกเล่าเก้าสิบ ” ฉบับที่ 2 ปีที่ 2 พุทธที่ 28 ก.พ. 50 No.6

ทำให้ลำไส้อักเสบ นอนให้น้ำเกลือทานยาฆ่าเชื้อก็ทุเลาดีขึ้น และก็ให้ยาทานและกลับบ้านได้

ระหว่างนั้นก็มีส่วนนมล เดินขึ้นมาให้เซ็นเพื่อวางบิล ผมเองก็อยู่ในอาการมึนงง ต้องพยายามลุกขึ้นมาจากเตียงพร้อมลายเซ็น เห็นตัวเลขชัดเจน ว่า ค่ารักษาทั้งหมดพร้อมส่วนลดแล้ว 6 หมื่นกว่าบาท อึ้งอยู่พักหนึ่งว่า อาหารเช้าของเราก่อนเข้าโรงบาลนี้ข้างอะไรปานนี้ แพงที่สุดเท่าที่เคยกิน มีโต๊ะ 6 หมื่นกว่าบาทเชียวหรือ ผมรีบเก็บใบเสร็จก็นั่งกลับมาทันที รีบโทรหาเพื่อนพร้อมระบายความเป็นไปในเอกสารใบเสร็จ บ่นอยู่ 2 วัน เพื่อนก็ส่งเมลล์ข้างล่างนี้มา มันบังจวบเหมาะซะทีเดียว ครั้นผมเพริชงแต่ได้แต่บ่นและนั่งมองมันก็จะไรอยู่ไรใหม่ครับ

1. มันสมเหตุสมผลแล้วหรือกับอาการป่วยของผมที่ต้องมีค่าใช้จ่ายอารายขนาดนี้
2. ถึงแม้จะมีประกันจ่ายก็เถอะ (เพื่อนบอกว่าอย่าคิดมาก) ผมก็ยังทำใจไม่ได้อยู่ดี
3. สิ่งที่ผมตระหนักมากที่สุดก็คือ มันเป็นค่าใช้จ่ายที่มีผลสะท้อนกลับมาหาพวกเราอยู่ดี
4. ผมไม่มีประสบการณ์เรื่องแบบนี้ ก่อนอื่นเราควรทำยังไงก่อนๆ ที่จะทำการใดๆ เมื่อเราต้องไปรักษาตัว
5. ผมอยู่ที่นี้มา 10 กว่าปี นี่เป็นครั้งแรก กับเหตุการณ์อย่างนี้ ไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องปกติหรือป่าว หรือว่าคนอื่นๆ เขาก็เป็นกัน
6. ถ้าผมเบิกไม่ได้คงนอนตายหน้าโรงบาลแน่เลย เพราะไม่มีดิงค์ หมอคงไม่รักษาแน่เลย (ขอบคิดล่วงหน้า)
7. เราอยู่ระยองไม่มีทางเลือกไรใหม่ครับ (หมายถึงสิ่งที่ดีกว่าอย่างสมเหตุสมผล)
8. ถ้าอิงรวมถึงครอบครัวกับจำนวนพนักงานจำนวนตัวเลขคงไม่ใช่บ่อย
9. หรือว่านิคมอุตสาหกรรม เป็นตัวกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น (คิดในแง่ดีไว้ก่อน)
10. ถ้าพวกเราช่วยกันคิดช่วยกันพูดความคิดเห็น แน่นนอนการกระทำย่อมส่งผลดีกับครอบครัวของเราทุกคนไรใหม่ครับ

สาร “บอกเล่าเก้าสิบ ” ฉบับที่ 2 ปีที่ 2 พุทธที่ 28 ก.พ. 50 No.6

สุดท้าย เพื่อผลประโยชน์ของผมขอให้เมลล์นี้เป็นข้อคิดบ้าง (ย้ำว่าเพื่อสร้างสรรค์) ถึงแม้จะมีเงินจ่าย ไม่ใช่เรื่องผิด แต่มันก็คงจะไม่ถูกชะตาเดียวว่าสิ่งที่เราจ่ายไม่สอดคล้อง ทั้งถูกต้องและถูกต้องอย่างสมเหตุสมผล (และมีการชี้แจงโป่งใสตรงไปตรงมา) ไรหรือไม่

ขอบคุณครับที่อุตสาหกรรมอ่านจนจบและไม่ถึงขนาดราคาสูงหรือกวนใจมากนัก อย่าลืมนำข้อความข้างล่างและอ่านด้วยนะครับ

หมายเหตุ

1. ถึงผมบ่นแบบนี้ ยังไงผมก็ยังต้องพึ่งโรงบาลนี้อยู่ดีครับถ้าจำเป็นจริงๆ (จะถูกแบคคิสหรือคิดไว้หน้าโรงบาลไหมเนี่ย)
2. ต้องขออภัยถ้าการรักษาอาการป่วยของผมเป็นไปตามฉบับแบบแผนของวิชาชีพแพทย์จริงๆ ด้วยความเคารพ มิได้กล่าวโทษหรือล่วงเกิน (ผมเคารพในวิชาชีพ)
3. จรรยาบรรณเป็นเรื่องของความสำนึกและรับผิดชอบ ขอให้สังคมนี้ (ประเทศไทย) ทุกเหล่าชนจงเคารพตนและคนอื่นกันทั่วหน้าด้วยเทอญ

**“สรุปแล้วได้บทเรียนอะไรบ้างคะ ที่จะเอามาปรับใช้กับ
หน่วยงานของเรา ”**